

Молода Україна

журнал українського демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXVII

ЛИСТОПАД — 1987 — NOVEMBER

Ч. 371

Учасники 25-го Відпочинково-Виховного
Табору Юного ОДУМ-у.

Оселя „Україна“, липень 1987 р.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

Vira Kanareisky
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

в США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warrens, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

у Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

в Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

в Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редакція Колегія:

Л. Ліщина — редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пощиваник,
О. Харченко, Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 20.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

в Австралії 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.

в Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.

в усіх інших країнах Європи 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35

в усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — І. Багряний, В. Бельська, А. Юриняк, Н. Мудрик, Н. Туз. М. Вірний — Щастя, долі і правди шукач. Харитативний Комітет для допомоги родині Дем'янюка. Н. Павленко — Відновлюймо особисту віру в 1000-ліття хрещення України. А. Смик — Яке завдання ОДУМ-у? О. Коновал — А. Юринякові 85. 25-ий виховно-відпочинковий табір Юного ОДУМ-у. А. Лисий — Цікава розмова. З одумівського життя і праці. Родинна хроніка. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

Микола ВІРНИЙ

ЩАСТЯ, ДОЛІ І ПРАВДИ ШУКАЧ

Доповідь виголошена в Торонто, 18 жовтня 1987 року з нагоди
80-тих з дня народження І. П. Багряного.

Багато років, перебуваючи вже закордоном, колишній, владі небажаний поет-бунтар творив, майже, на наших очах. І навіть тоді, коли серце зовсім починало відмовляти, а організм підточувало цілий ряд хворіб, коли й ліки вже починали ставати отрутою, він і тоді не здавався. Він зривався і серед ночі і серед дня, і сідав за машинку. Він писав останками своїх сил. Писав з бунтарським запалом. Писав з любов'ю найшляхетнішого романтика. Бо писав до своєї і про свою Людину.

Ми навмисно пишемо про Людину Івана Павловича Багряного з великої букви і говоримо про неї з особливою пошаною.

Ця Людина-Герой, — за характеристикою того героя самим письменником: „...не легендарний герой легендарних часів людської історії, оспіваний поетами і трубадурами всіх епох і народів, — ані Ахілл, ані Зігфрід, ані Микита Кожум'яка, ані якийсь там інший велетень, що стає на прою з усіма темними силами — драконами, зміями й іншими почварами стоголовими — і перемагає їх казковими чарами та міццю своєю багатирською. Ні, цей герой — це звичайна собі, сіренка, в лахміття вдягнена, заштовхана, стероризована, отака собі мізерна людина двадцятого століття. Слабенька і змучена, непоказна і нічим неопанцерована, поставлена однаке долею проти найбільших страхіть і почвар, які будь-коли існували під сонцем. Що проти них змії-гориничі? А серед них і найбільші страхіття нищоти, масової підлоти, масової жорстокості і злоби, що стали разом гидрою мільйоновоголовою, ще й опанцерованою в залізо. І от він протистоїть їм... Сірий і буденний і негеройчний на вигляд, немов би зацькована тваринка. Лише з гарячим буревіним серцем. З уперто зіпленими зубами. З очима запаленими вогнем великої, нездійсененої мрії...“

Багрянівська Людина — новітній Одіссеї. Вона хотіла жити, вижити, не зазіхаючи на чужі скарби, на чуже. Та Людина хотіла жити й трудитися на своїй землі, мати свою хату. Вона хотіла жити з вірною дружиною і дітьми. А їй поставили до горла вістря ножа і підвели до безодні... Її стероризовану, штовхнули в межову ситуацію. І вона, змушенна бігти над прірвою велична духом своїм, бігти — назустріч своїй долі до вимріяного дому, батьківщини, правди і Бога!

Це ж Багряний про себе!?

Так!

Це ж про мене!?

Так!

Це ж про нас!?

Так!

Це ж про увесь український народ!?

Так! Так! Так!

Про кожного з нас і про увесь наш знедолений народ, якого доля поставила у межову ситуацію, писав письменник, поет, громадянин, батько, політичний діяч, Людина.

Він заповів народові своєму ДОБІГГІ до свого вимріяного рідного дому, до своєї правди!

З людиною цією зустрінувсь ще в дитинстві.

Він перший вірш написав у першій класі „Навчального училища“. Написав той вірш українською мовою, як протест проти вчителя, що бив його лінійкою по голові за те, що він не вмів поросійському. Ба, згодом уже й умів та не хотів, — говорив Іван Павлович Багряний. Ніколи ті „русські учителі“ не почули від нього „семь“, а тільки „СІМ“.

Так починався шлях у житті Івана Павловича Багряного — майбутнього українського письменника, борця-демократа.

Син муляра і селянки прийшов у літературу з великим замилуванням до мистецтва і художнього слова. Скінчив мистецький інститут.

І ось перед нами стає у всій своїй красі юнак, студент-бунтар, як про це пише його добрий тоді знайомий і друг Григорій Олександрович Костюк:

„...А чи хочеш послухати дещо, недруковане ще, — те, що пляную до ... другої книги.

— Ну, звичайно, давай!

Він прочитав мені кілька поезій, у яких прославляв безсмертя робочих людських рук. Надовго запам'ятався мені маєстатичний образ бондаря, що, проживши в тяжкій праці своїй дев'яносто років, —

Зійшов, сказавши — „пора“

Прифуганив до клепки рештку сили.

Настикув останній обруч, як шов.

Взяв серце своє обіруч — й відійшов,
Прибравшись в сорочку білу.

Це класичний образ патріярха світу праці, що, проживши чесно свій вік в труді, розуміє межу людського буття, свідомо, розумно і спокійно віходить у вічність. Через пару років дуже подібно до цього потрактує Олександр Довженко образ свого улюблленого діда у фільмі „Земля“, що також, одягнувши білу сорочку, свідомо і спокійно вмирає в саду, під обважнілими від плодів яблунями.

Я був під новими враженнями. Але коли на закінчення Іван прочитав сатиричну річ „Батіг“, я був приголомшений. Це було щось нове в творчих мотивах Багряного. Це накреслювало етап оскаржувальної, викривальної (інвективної), ба

навіть наступальної поезії. Це вже був духовний бунт проти насилля і знущання над свободою людини.

Гримлять ротації... і котяться луною
Про „Правду“ і „Любов“ усі слова святі...
Мораль „пороки“ розпинає на хресті...
А над спиною — голою спиною
свистить
батіг.“

Ні, це вже, як каже Григорій Костюк, було не звичайне читання. Це була містерія нашого духовного зросту й утвердження.

Іван Павлович Багряний, як відомо, почав писати, коли йому було шістнадцять років, друкуватись у вісімнадцять, а в двадцять, з'явилася уже друком перша збірка віршів „До меж заказаних“.

Поет друкувався в журналах: „Глобус“, „Життя і революція“, „Червоний шлях“, „Всесвіт“, „Плуг“.

Не довго потрібно було юнакові з чистою душою дивитися навколо, щоб збегнути з чим Людина має до діла. Він зрозумів, що більшовизм — то, за його словами, НАСИЛЬСТВО НАД ЛЮДИНОЮ, ТО Є РАБСЬКИЙ ТРУД, ТО Є НОВІТНЄ КРІПАЦТВО, ТО Є ТЕРОР ФІЗИЧНИЙ І ДУХОВНИЙ, ТО Є ЗЛИДНІ, ТО Є ГОЛОД, ТО Є ВІЙНА.

То, нарешті, додамо від себе — найлютіший ворог його Людини, його творчою увагою вирізьбленої.

Зрозуміла і машина безпеки так званого „пролетарського уряду“ з ким має до діла.

Поему „Аве Марія“, яка з'явилась друком у 1929-му році, урядова цензура сконфіскувала.

„Людської гідності захотілося! Ах, мать твою, перемати твою, хахлацька твоя душа... Я тे покажу!“

Це ми від себе, від себе. Бо ж знаємо більшовицьких сторожил влади. Вони всі однакові, всі з душами москальськими і розумом тупим, перетутим...

З'явився новий твір „Скелька“. І пішла цензура-критика дододжати комісарам від літератури. Вони й вирішили долю „Скельки“ та й самого поета. І була вона такою, як і решти членів Майстерні революційного слова (Марс).

Приймай Сибір неісходима хахлів збунтованих!

I пішли Підмогильні, Косиники, Плужники, Фальківські, Осьмачки, Антоненки-Давидовичі, а вслід за ними й Іван Павлович Багряний.

Йому тоді було двадцять п'ять років. 1932 року був засланий у Бамлаг за „куркульську ідеологію“, мовляв, за „контрреволюційність“... А він же всього — на — всього хотів щоб Людина не губила своєї гідності і мала ліпші щастя й долю. Оце й усе, коли звузвивши всю філософію життя, глянути тій істині у вічі, як сказав би поет.

З волі Вищої поетові довелось зміцнювати і гартувати себе та свої знання не в нормальніх умовах життя, а на каторзі, в концентраційному таборі, за модерною термінологією і винахідництвом. В житті нічого не стоїть на місці. Все удосконалюється...

Війна, кажуть, врятувала і фізично й творчо Івана Павловича Багряного. Сперечатись важко, хоч ми переконані, що таки від призначеної людині долі не втекти. Так і поетові з Полтавщини.

Знаємо, що він ніколи не сидів, склавши руки. Включився в працю українських націоналістів. І писав, писав.

Між іншим один із його прозових творів „Звіролови“, який пізніше був перейменований на „Тигрови“ Іван Павлович написав під час війни.

Від 1957-го до травня 1962-го року авторові цього нарису довелось жити в Мюнхені. Тоді часто зустрічався з Іваном Павловичем, особливо, коли була сесія чи якісь наради Української Національної Ради. І якось не втримався і запитав:

— Іване Павловичу, ви поет, а раптом стали прозаїком. Знаю, що ви вже пояснювали іншим, але хотілося б з ваших уст почути...

— Знаєте, посперечався з літераторами. Вирішив доказати, що поет, якщо схоче може бути прозаїком. Сів і написав.

І, як знаємо, написав так, що цей твір привітала не тільки українська критика, але й чужоземна.

Твір видано тричі англійською мовою, голляндською, двічі німецькою мовою. До речі, міністерство освіти Західної Німеччини рекомендувало цю пригодницьку повість учням середніх шкіл, як лектуру.

Після закінчення Другої світової війни Іван Павлович Багряний включився в культурне і політичне життя української еміграції.

I от, тоді, коли радянська агентура почала полювання за українськими душами, коли й військовики, яким довелось здати зброю з кінцем війни, не знали, як реагувати на зухвалість репатріаційних комісій, раптом, як сліпуча ВЕСЕЛКА на небі в сам розгар негоди, з'являється памфлет Івана Павловича Багряного „Чому я не хочу повернутись до СССР“. Це було в 1946 році. Треба було мати небаюку відвагу, і його багрянівський хист, щоб так чітко викласти не тільки своє політичне кредо, а й кинути на весь світ виклик імперії, яка гнобить народ письменника. Він сказав тоді і про забріханість російського комуно-більшовизму і про дер-

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

жавну незалежність України і про гідність української людини.

Не дивно, якщо дозволите відійти мені трохи від головної теми, не дивно, отже, Іван Павлович став ініціатором і співтворцем нового світоглядового руху, так званої революційної демократії. Він запалав бажанням оновити ідейно-політичну діяльність української еміграції... Він, ніби здійснював один із заповітів Симона Васильовича Петлюри: „Не марнотратним, не яловим повинно бути життя і перебування нашої еміграції поза межами Батьківщини, а повними глибокого змісту та пожиточних наслідків для рідного краю...“

Розуміючи нову суспільно-історичну дійсність останніх десятиліть на гнобленій Москвою так званій радянській Україні Іван Павлович взяв на себе НЕВДЯЧНУ РОЛЮ своєрідного ЗВ'ЯЗКОВОГО між еміграцією і українським народом на Батьківщині. Це сталося тоді, коли він відверто сказав, що справжній український патріот може бути сьогодні теж серед кадрів в комсомолі чи навіть в комуністичній партії. За ці думки дехто готовий був йому горло перегризи, щоб через кілька років самому сказати те, що говорив Іван Павлович Багряний.

Дещо вгамувалися злобні землячки, коли чільний лідер Українських Націоналістів, О. Жданович, заявив в статті „Ревізія і капітуляція“:

„...Маємо відвагу сказати, що так, що я зревідував своє становище в вищезгаданій справі. Ворог надто сильний, щоб ми могли дозволити подоктринерські відкидати людей.“

Це він говорив у відповідь на закили, що мовляв, ви, як і УРДП, за кадри в комсомолі ї КП...

Ішloся очевидно не про відступництво чи ідолопоклонство якесь, а про віру, про справжню віру в чесність чесної української Людини, багрянівської людини...

Після створення УРДП почалася ідеологічна, політична, програмово-пропагандивна публіцистика. Інколи цілі числа журналу „Наши позицii“ та газети „Українські вiстi“ заповнювались, виключно, матеріалами Івана Павловича Багряного.

А його діяльність в Державному Центрі, в Українській Національній Раді? Він всією душою належав цьому органові.

Мені довелось бути свідком суперечки між Багряним та інженером Пігідо, який бачачи, що Іван Павлович знemагає від лайок, і суперечок які по-

стійно точились, на сесії УНРади, вимагав щоб він негайно залишив сесію й іхав до дому і до лікарів. Іван Павлович, задихаючись, відповідав, що НЕ МОЖУ, НЕ МОЖУ, ось тільки трошки відпочину і буде легше... Це було в Мюнхені.

Так, він, просто, не міг бути іншим...

Він був, якщо не творцем то співтворцем, або, як кажуть в народі „хресним батьком“ багатьох організацій. Згадати б тільки ОДУМ, Українська Національна Гвардія, а згодом Легіон імені Симона Петлюри, СУЖЕРО.

Коли пригадати, то не віриться. Де він мав стільки сили, щоб написати стільки статей, памфлетів, поезій, драматичних творів, повістей і романів, творів для дітей. А вони ж з'являлися один за одним: після поезій „Золотий бумеранг“ з величним зацікавленням ми читали сатиру „Антон Біда — герой труда“, а також і його романі і повісті — „Буйний вітер“, „Огненне коло“, „Сад Гетсиманський“, „Людина біжить над прірвою“. А його драматичні твори: „Генерал“, „Розгром“, „Морітурі“?

Вшанував і найменшеньких своєю увагою Іван Павлович і дав їм у власній ілюстрації чудові книжечки-казки „Про лелек та Павлика мандрівника“ і „Телефон“.

А скільки написано пісень, які стали популярними, музику до яких написав всіма українцями й не-українцями шанований бандурист, диригент, композитор Григорій Трохимович Китаєв.

У кого не стає веселіше на душі, коли чує: „Вставай, вставай, народе вставай...“ „Пісня про Тютюнника“, „Марш України“, „Гімн української молоді“, „Марш української молоді“ (Ми об'їхали землю навколо), „Марш поляглих“ та інші.

Іван Павлович Багряний — людина широких зацікавлень і багатогранної талановитості.

Ніжний лірик став гострим сатириком, ідеологом, публіцистом і за щоб не брався, вкладав у те всю свою душу, всього себе.

Але вернімося до того найголовнішого, до багрянівської Людини, задля якої у нього часу вмерти спокійно не було.

Його людина — „це найвеличніша з усіх істот. Людина — найцінніша з усіх істот. Людина — найпідліша з усіх істот.

Як тяжко з цих трьох рубрик вибирати ПЕРШУ для доведення прикладами“. Це з роману — „Сад Гетсиманський“.

„Важна не тільки віра в Бога, — це найлегше, але важна насамперед ВІРА В ЛЮДИНУ, в можливості розкриття божеського в людині. І це найголовніше, може. І це найтяжче.“ Ці слова взято з твору „Буйний вітер“.

Або ось ця ж його Людина з твору, який видано посмертно — „Людина біжить над прірвою“:

„...Він уже лежав розпластианий у багноці. Тоді крізь гомін усіх інших спітав хтось понурій... з виразом смертельної втоми, зневіри, сарказмом:

— „А чи ти віриш у людину?“ ...

Спітав так, ніби це він питав, як судя на трибуналі.

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

— Вірю! — гукнула Максимова душа, вириваючись крізь зуби, зцілені мукою. — Вірю!“

„Людина біжить над прірвою“ — один із найвизначніших творів нашої емігрантської літератури.

Це — пісня, поема, дочасно вмираючого письменника, Людині.

Цей твір, за словами одного іх наших критиків, Сварога, написаний людиною з великим і чулим, назавжди пораненим серцем. Письменником, який умів бачити й умів мріяти, міг бути гнівним і вибачливим, бо володів великим людським талантом — талантом любити. Й жаліти. Його твір споруджено в двох вимірах серця. Це книга глибокої журби й високої мрії.

На Людину Івана Павловича, звернула увагу й критика Заходу. З появою „Саду Гетсиманського“, польський поет і критик Юзеф Лободовський у паризькій „Культурі“ вказав на значимість твору Івана Багряного не тільки для українців — „в його позитивній ідеї, — в тому що це передусім „Суспільний хорал на честь ЛЮДИНИ та її духових вартостей“.

Французька критика, зокрема А. Паляні у „Франс католік“ визначив зміст і сенс книги Івана Павловича Багряного так:

„...Іван Багряний стверджує у своєму романі з глибоко релігійним відчуттям, що ЛЮДИНА — ЦЕ НЕ НУЛЬ ИСТОРІЇ, А НАВПАКИ — ВОНА ЧЕРЕЗ ТВОРІННЯ ПРИЧЕТНА ДО БЕЗКОНЕЧНОСТИ“.

ЛЮДИНА — НАЙВЕЛИЧНІША З УСІХ ІСТОТ — головна тема-ідея не тільки „Саду Гетсиманського“, а й головна тема всієї творчості Івана Павловича Багряного взагалі.

Розмаїтість мистецьких образів і мистецьких ідей дивною мозаїкою охоплюють творчість письменника. Але все це наскрізь проянєте однією ідеєю: ВІЧНОЇ ЛЮБОВІ ДО БАТЬКІВЩИНИ ТА ВІРОЮ, НЕПОХИТНОЮ ВІРОЮ В ЛЮДИНУ, ЯК І ТВОРЦЯ.

І нехай ця віра, омріяна Великою Людиною залишається назавжди з нами, ГАСЛО, ЯК ПРАПОР, ЯК ЗАПОВІТ!

Використані джерела

1. Остап Тарнавський, „Творчість І.П. Багряного — Одіссея Людини над прірвою“, часопис „Українські вісті“, 29 жовтня 1980 р., 42 (2424).
2. Григорій Костюк, „Зустрічі й прощання з І.П. Багряним“ (1926-1944), часопис „Українські вісті“, 4 жовтня 1987 р., ч. 37 (2767).
3. О. Жданович, „Ревізія і капітуляція“, часопис „Українське слово“, 4 жовтня 1959 р.
4. Олексій Коновал, „Іван Багряний — борець за справедливість“, часопис „Українські вісті“, 17-24 вересня 1972 р., ч. 38-39 (2030-2031).
5. Ігор Качуровський, „Поезія і проза Івана Багряного“, часопис „Українські вісті“, 29 жовтня 1972 р., ч. 44 (2036).
6. Вадим Сварог, „Два виміри серця“, журнал „Нові дні“, грудень, 1966 р., ч. 203, ст. 4-8.
7. Василь І. Гришко, „Невгласна віра в людину“ — (Творчий профіль Івана Багряного та його посмертна книга), вступне слово до роману „Людина біжить над прірвою“, Видавництво „Україна“, Новий Ульм — Нью-Йорк, 1965 р.

Іван БАГРЯНИЙ

3 ПОЕМИ „МЕЧОНОСЦІ“

Благословенний день і час,
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до черта всі
З розпucoю й слезами.

Ми народились не самі
І день благословили, —
Діди бо знали, — будем Mi!
І Меч нам залишили.

Благословен же день і час,
І бурі ці, і зливи,
І мати, що родила нас,
Щоб взяти МЕЧ могли ми,

I сполохи, і все, що є, —
Благословенно тричи!
Прийми життя таким, як є,
Й дивись йому у вічі.

На світі цім розумно все —
І тюрми ці, і гррати,
І ми, що прибули оце,
Щоб їх поруйнувати.

Клади ж важкий п'ястук на Меч,
Чіпляй через рамено...
Ми народилися якраз!
Ставай плечем до мене.

Ми народилися якраз
І знаєм, чиї діти.
Благословен цей день і час, —
Тут є нам що робити.

Клади ж важкий п'ястук на Меч
І не хитайсь в двобої!
Ми будем гордо умирать
І не вмремо з тобою.

Ми є. Були. I будем Mi!
Й Вітчизна наша з нами!
Нехай ідуть до черта всі
З розпucoю й съозами.

1932

жовтень, 1987 року
Вашингтон

КАНАДСЬКИЙ ХАРИТАТИВНИЙ КОМИТЕТ ДЛЯ ДОПОМОГИ РОДИНІ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

2118-A Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1M8

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

Суд над І. Дем'янюком перейшов у стадію оборони. Доки були оскарження, то газети мали повно матеріалу про українську жорстокість, нелюдяність, садизм. З нації, яка нікого і ніколи не колонізувала, яка нікого і ніколи не поневолювала, а тепер покинута світом борониться за своє самозбереження — намагаються зробити з нас націю напасників, кровожадних Іванів Гроздих. Нас як бездержавний народ всі використовують і безоборонних обвинувачують. Звідки ідуть обвинувачення? — нема сумніву, що від КГБ і ОeСаШ!

Де є правда?

Коли свідчили проти Дем'янюка, то свідкам мусли аж підповідати, бо деякі інше говорили сорок років а інше тепер, а деякі навіть твердили, що вони пам'ятають як їхали поїздом до Америки. Коли ж розпочалася оборона, то малограмотного Дем'янюка засипували питаннями малозрозумілими навіть для адвокатів. Розпач і трагедія української родини „не зауважені“ світовою пресою. Комусь залежить на тому, щоб муки нашого народу були вічні і невилікувальні, щоб ми були хронічно безсилі, оплюговані, опідені, зневажені.

Суд над Дем'янюком це суд історичної події — суд над нашим іменем. Він зрушив світову опінію щодо української проблеми. Будьмо гордими за безіменних рушіїв світової опінії.

З висот результату світового процесу будуть писати томи творів. Ділянки образотворчого мистецтва і музики також не будуть байдужі до того. Але як представлятимуть нашу справу — залежатиме від того, як ми зуміємо оборонити своє ім'я і честь в обличчі світової опінії тепер. **Не завтра, а сьогодні!**

Будьмо співучасниками оборони української ради і правди.

Ми мусимо бути вдячні Господеві, що він скерував наших ненависників на Дем'янюка, а не когось іншого. Такого тиску, який створюють прокуратура і судді на процесі, пересічна людина не витримала б. А тому, І. Дем'янюк заслуговує на нашу всебічну підтримку. Хто перейшов совєтські і гітлерівські знущання, той знає ціну терпіння, а модерні психушки, це удосконалення минулого.

Останніх двоє свідків були допроваджені до розпачу, а Аніту Причард навіть довели до того, що вона хотіла покінчити самогубством, розтявши собі жили, і все це робиться в намірі відстрашення свідків оборони. Чи те все відбувається з причин справедливого суду?

Бувший суддя високої ранги Тзір Терлов дослівно сказав таке: „Хоч суд над Айхманом був наявним і голосним, але про нього вже забули. Ми потребуємо Дем'янюкового суду, щоб пригадати минуле нашим людям і цілому світові. З цим процесом голокост знову став дійсністю.“ (За газетою „Вашингтон Пост“ від 17-го серпня 1987 р.) Отже, ніхто не є позбавлений „гонору“ бути на суді в Єрусалимі, то ж своєю підтримкою допоможім родині сильного Дем'янюка вибілювати наше ім'я, яке очорнюють на суді перед цілим світом.

З Вашою щирою допомогою ми вже зібрали 346,782,46 дол., з чого родина І. Дем'янюка отримала 296,265.00 дол., видатки виносять 23,556.39, в касі маємо 26,961.07 дол. Без вашого датка в сумі ми не змогли б осягнути того, чим можемо тепер похвалитися. Та стотисячні видатки на місяць змушують нас звернутися до Вас знову, і якщо не самі, то зверніться до свого сусіда, адвоката, лікаря, крамниці, де робите закупи і переконайтесь їх у великій роковій справі.

Нам ніхто не допомагає, але всі на нас дивляться, щоб зауважити нашу слабість. З прилученням адв. Павла Чумака наша оборона значно скріпилається. Якщо будемо одностайні і сильні на еміграції, то і Край зачне рухатись.

З Богом проти диявольських сил!

З Богом правда переможе!

За дальшими інформаціями просимо дзвонити на ч. тел (416) 534-1745

За комітет:
С. Горлач
скарбник

О. Митр. Прот. Петро Бублик
Голова

Петро Яцик
Заст. Голови

Комітет зорганізувався під патронатом Українських Церков і Комітету Українців Канади в співпраці Суспільної Служби Українців Канади

**ДОПОМОЖІТЬ нам зробити ОДУМ
ще більш корисним українській
громаді!**

Наталія ПАВЛЕНКО

ВІДНОВЛЮЙМО НАШУ ОСОБИСТУ ВІРУ В 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Доповідь (скороочена) виголошена на Зустрічі ОДУМ-у Канади і США 6 вересня, 1987 р.
в Лондоні, Канада

Українці мають духовну традицію, що проходить тисячоліття — традицію вірних з головами похиленими у молитві чи роздумуванні; традицію часів, в яких Церква відігравала ключову роль в житті мас. З традиціями так глибоко закоріненими, так основними для культурно-історичної окремішності українців, чи диво, що пропоненти атеїзму безрадно ламають собі руки і присвячують цілі томи для розгляду недоліків атеїстичного виховання.

Совєтська антирелігійна пропаганда вже більше як пів століття є об'єктом критики. Навіть найревніші її пропоненти все ще вказують на її хиби і помилки.

Поминаючи вже те, що атеїстична пропаганда є просто нудна, перед нею стоїть п'ять великих проблем:

Перше — атеїстична пропаганда тільки зрідка досягає віруючих. Релігійні люди схильні уникати атеїстичні звернення або ігнорувати їх.

Друге — холодний розум тільки рідко коли підтримує віру, а то й зовсім цього не робить. Марксистський аргумент, що нібіто віра в Бога не має ніякого раціонального обґрунтування, що наука може пояснити всі явища у природі — недостатній на те, щоб підкопати релігійне світосприймання. Фактично, майже неможливо переконати віруючу людину, що її віра позбавлена основ.

Третє — збентеження і апатія поширяються в антирелігійному русі тому, що ніхто не може бути певним яка саме є урядова політика в цих справах.

Четверте — зsovєтських публікацій на цю тему є ясно, що пропагандистам там бракує як знання, так і уміlosti.

П'яте — антирелігійна пропаганда тільки зрідка має якесь відношення до життя типової віручої людини. Часто її абстрактність доходить до абсурду. То знову вона атакує не ті цілі, що треба і служить тільки для зміцнення віри у віруючого.

Навітьsovєтські власні дослідження ефективності атеїстичної пропаганди показують, що вона просто не є переконлива.

Святкування Тисячоліття, що наближається, напевно породить ще більше попутаних думок і висловлювань та більше збентеження, що може дати глибокі і тривалі наслідки для вірних цілого СССР.

Особливо за останніх яких 10 років спостерігаємо в СССР, а зокрема в Україні, посилене релігійне відродження, яке заповнило там ідеологічну порожнечу. Недавнє опитування проведено Лігою Комуністичної Молоді вказує на велике зацікавлення релігійною літературою та релігійними богослужіннями, зокрема між особами з вищою

Наталія Павленко —
секретар ЦК ОДУМ-у.
Фото Ів. Корець

Народжена 1957, в Нью-Арк. Н. Дж. США, Наталя, закінчила українську школу при Церкві-Пам'ятнику Св. Андрія в Баунд Брук, Н. Дж. та успішно склала іспити. З малих літ була в Юнім ОДУМ-і та була учасницею всіх літніх відпочинково-виховних одумівських таборів. Успішно закінчила двохрічні табори виховників та виконувала обов'язки виховниці, члена команди та коміданта. На 20-ому Таборі виховників була комідантом.

В 1979 році закінчила чотирьох-річні студії в Ратгерському університеті, отримала ступінь бакалавра з психології.

З 1981 до 1986 року працювала в Пролозі, Нью-Йорк, як дослідник людських прав.

В 1983 році була учасницею Інтернаціональної Конференції Сахарова в Лісbonі, Португалія як кореспондентка від журналу „Сучасність“.

В 1986 році репрезентувала УАКРаду на конференції людських прав (гельсінської угоди). Конференція відбулася в Відні, Австрія.

В 1987 році була директором українського дослідного і документаційного центру в Нью-Йорку.

Наталя належала до оригінальної групи-засновників українських професіоналістів та комерційників, та, протягом кілька років, виконувала обов'язки секретарки.

Наталя, в українській школі, яку сама закінчила, протягом одного року вчила хорового співу, а цього року для 12-ої класи викладає предмет „Сучасна Україна та правозахисники“.

Протягом кількох років була головою філії ОДУМ-у в Сомерсет, Н. Дж. та викладає Юного ОДУМ-у.

освітою.

Минулого року „Комсомольська правда“ почала на своїх сторінках дискусію на тему релігії в літературі. Поміж листами до редакції був надрукований в грудні мин. року лист „офіційного неконформіста“ — Євгенія Євтушенка. В ньому він прийшов до кількох цікавих висновків, які, можливо сигнализують пом'ягшення урядової політики щодо релігії. У своєму листі він сказав між іншим, що правдива культура включає знання релігії; що Біблія, це великий культурний пам'ятник; та що Церкви часто грали позитивну політичну роль. Він підкреслив, що релігія, це важлива частина історії і розвитку культури, а тим самим і моралі. Він уважає, що соціалістичний світогляд повинен включати найкраще із християнської етики.

Всеж таки його міркування стосуються тільки релігії-абстракту, а не поодиноких Церков. Звичайно, Російська Православна Церква (РПЦ) дістane в наступному році поступки, а то й уже їх дістала. Полегшення для РПЦ, цього традиційного прихильника, а то й подвійника советських „мирівих починів“ і советської закордонної політики, створить враження, що всі християни в ССР можуть вільно виконувати свої релігійні практики без дискримінації та конфлікту між вірністю Церкві і вірністю державі. Ми вже бачили зразки советської літератури, що вихвалюють „прогресивний“ аспект історичної та політичної ролі РПЦ, тоді як література про українські Церкви зводиться до примітивних антирелігійних на них атак.

Відвідини Союзу двома визначними релігійними особистостями — Матір'ю Марією та Патріярхом Деметріосом (що становило першу візиту Грецького Патріярха у Москві за останніх 400 років) — це останні ознаки того, що советська влада шукає, мабуть, за привітнішими формами співіснування з тим, що неминуче.

Все таки зачасто у розгляді релігійних проблем в ССР недобачують **українського** Православ'я та **українських** православних вірних. Справа Українського Православ'я дуже складна тому, що вона не зводиться лише до питання заперечення релігійної свободи. Цілими тисячоліттями питання Українського Православ'я було тісно пов'язане, а то й прямо невіддільне від питання національної незалежності.

Гноблене РПЦ-ою впродовж століть, двічі нищене в XX-му столітті — коли то тисячі її владик, священиків та віруючих були брутально винищенні в 1930-их рр. Українське Православ'я існує тепер на батьківщині більше як традиція і прагнення, ніж як активний рух. Ясно, однаке, що багато православних вірних на Україні уважають себе за українських православних, і що багато з них радо включилися б в рух за відновлення Української Православної Церкви, якщо це було б тільки можливе.

І як оце святкування Тисячоліття набирає розгону, ми на Заході можемо лише спостерігати і реагувати на те, що діється в Советському Союзі.

Наявність великої кількості українських православних вірних, що хоч і творять другу за величиною масу сповідників Православ'я у світі, але не мають власної Церкви, їхні контакти з українськими православними за океаном, а також ототожнювання з Києвом, напевно витворить опозицію проти дотепер підготовлюваних святкувань, що зосереджуються на Москві.

За чим саме треба нам дивитися? Советський Союз, як одна з держав що підписала Гельсінські Угоди, гарантує своїм громадянам релігійну свободу. Нам треба слідкувати за такими речами:

- за дальшою неохотою влади дозволити Українській Православній Церкві і Українській Католицькій Церкві організаційно себе оформити як окремі групи і відограти свою **законну роль** у святкуванні Тисячоліття;
- за арештами і ув'язненнями вірних на основі пов'язаних з релігією статутів (карного кодексу);
- за обмеженнями релігійного виховання дітей;
- за обмеженнями контактів поміж релігійними групами і особами за кордоном;
- за відмовою чи викрутами в реєстрації релігійних організацій;
- за обмеженнями релігійних дій „для цього випадку“ (ад гок), таких як творення груп для вивчення Біблії.

На Заході вже Українська Православна і Українська Католицька Церкви і їхні вірні об'єдналися у підготові цього радісного святкування офіційного уведення християнства у країні наших предків. І чим краще ми розголошуємо правду про історію цієї славетної події, тим більше ми робимо прислугу для наших братів і сестер в Україні, які про це не можуть говорити. Тим ми додаємо їм відваги і укріплюємо їх у їхній вірі.

Проклямації були вже проголошені губернаторами і посадниками міст. Вже заплановано наукові конференції; вже невдовзі появляться відповідні наукові видання вже готовуються високоякісні кампанії громадської інформації.

Але ми також повинні використати цю нагоду на те, щоб відновити нашу особисту віру. Тому, що **всі ми** носії довгої і вартісної традиції, тому, що ми приносимо віднову вірі і надії для тих в Україні, що не можуть вільно релігійними діями виявляти свою віру.

Прийшов оце час, що просто вимагає, щоб кожний з нас у вільному світі включився в оце підтвердження нашої духової спадщини, у представлennя світові у якому жалюгідному становищі є наша Церква і тим самим причинився до справи звільнення її з вікових кайданів.

**ПРИЄДНАЙТЕ хоч ОДНОГО члена
до ОДУМ-у!**

Андрій СМИК

ЯКЕ ЗАВДАННЯ ОДУМ-У

Слово виголошене на панелі ОДУМ-у,
6 вересня 1987 року, під час Зустрічі ОДУМ-у
в Лондоні, Канада.

Коли говоримо про завдання ОДУМ-у і завдання української діаспори, то ясно, що завдання ОДУМ-у, як однієї з молодечих організацій в діаспорі, залежить від завдання цілої української діаспори. Говорити окрім про завдання ОДУМ-у не є можливо, бо наша тема одна й та сама не зважаючи на той факт, що серед української діаспори існують різні політичні погляди.

Щоб краще зрозуміти завдання ОДУМ-у, треба себе запитати: „Чому я є членом ОДУМ-у?“ Більшість з нас належимо до ОДУМ-у з малку. Посилили до ОДУМ-у нас наші батьки. Ходили ми на сходини і їздили на табори і не питалися чому ми є членами. Членство юнацького віку в ОДУМ-і залижало від батьків. Вони нас туди посилали, а ми не відмовлялися. Але як ми вже підростили і стали в ряди виховників і старших виховників і далі працюємо в ОДУМ-і, то питання про членство вже не залежить від батьків, а ця приналежність до ОДУМ-у вже є своя, добровільна. Ми є членами, бо ми погоджуємося із одумівською ідеологією, метою і завданням.

Статут ОДУМ-у пише, що „ОДУМ побудований на принципі добровільного членства. Він не є партійною організацією: його завдання сприяти духовому і фізичному вихованню своїх членів. Але він має на меті поширювати демократичні ідеї серед усієї української молоді і в першу чергу — серед свого членства, незалежно від релігійних переконань і місця походження його батьків.“

Ми звемо себе демократичною організацією. Демократія дає нам можливість свободно думати і розвивати свої таланти. Демократія означає не лише свободу думки і дії, але найважливіше це обов'язок відповідальності. Ми повинні бути сильні тілом і духом. ОДУМ наголошує роль індівідууму як вільної, творчої і відповідальної одиниці у виборі ідейних та життєвих шляхів.

Як виховники і провідники ОДУМ-у, ми мусимо доглянути, щоб ми дотримувалися нашої мети і виконували своє одумівське завдання. Ми мусимо виховувати нашу молодь на добрих громадян країни поселення і прищепити цій молоді любов і свідомість обов'язку перед Україною, а також виховувати майбутні кадри для старшого ОДУМ-у, які мусять тісно співпрацювати із іншими українськими організаціями не звертаючи уваги на інші політичні ідеології які існують між українцями. Головна мета всіх українських організацій є та сама: зберегти між українцями своє „я“ і допомогти своїй поневоленій батьківщині.

Ми також мусимо організованими методами допомагати батькам у їхніх виховних обов'язках: навчати дітей любити і шанувати батьків, опікунів,

старших і вчителів; плекати і втримувати у дітей національну свідомість і релігійність: навчати любити свою Церкву, всі культурні і моральні національні наші предків. Дуже важливим завданням є вчити любити і зберігати свою рідну мову. Без знання своєї мови, виконувати завдання допомоги поневоленій батьківщині є майже неможливим. Ми мусимо давати настанови, щоб українська молодь не цуравлася, а була горда своєї національної ідентичності і також охороняти нашу молодь від негативних впливів, що шкідливо впливають на культурний, моральний та фізичний розвиток доросту.

В ці часи, коли по всіх організаціях відчувається брак доросту членства, особливо в ОДУМ-і, ми мусіли б відновити або змінити дещо в нашій організаційній системі, але зробити це не міняючи своїх основних завдань і своєї мети. Ми мусимо всім членам знайти місце в ОДУМ-і. Назагал наша молодь є розумна і сильна, але не всі мають ті самі здібності. Одні цікавляться нашими культурними справами, другі політичними, а інші спортивними і т.п. Головне, є зробити в ОДУМ-і місце всім членам. Можливо деякі юнаки не змогли перейти курс на Виховному Таборі. А чи ми за це маємо їх відкидати від свого членства? Певно, що ні. В ці часи, коли і так у нас зменшилось членство, ми мусимо єднатися і притягати всіх членів до спільної важливої праці у виконанні наших одумівських завдань. А також назовні, ми мусимо тісніше співпрацювати з іншими українськими організаціями і з'єднатися в одну сильну діаспорну українську громаду і з'єднаною силою помочи визволити своїх поневолених братів і сестер від комуністичних тиранів.

А як ми маємо себе підготовити, щоб якнайкраще дотримуватися своїх ідеалів і виконувати наші завдання?

Василь Гришко писав про це так:

„...молодь у тому віці, що його охоплюють організації типу ОДУМ-у, є вже частиною, та ще й природно найактивнішою частиною звичайного суспільства повноправних, отже й повнозобов'язаних громадян. Тому така організація молоді є й мусить бути поважним суспільним явищем, а не якоюсь легенькою „забавою“ в якесь особливі „молодече життя“. Так звана „молодечча проблематика“, як щось окрім від загально-суспільної проблематики взагалі — це фікція.“

Іван Піддубний також писав про це так:

„...Боротьба за свободу України не легка. Вона пов'язана з загальним станом розбурханого світу і тому до неї треба бути добре підготованим. Тимто українська молодь на еміграції повинна

навчитися дивитись на світ широко відкритими очима, щоб бачити його у всій глибині, з усіма його позитивними і негативними рисами. Інакше кажучи — українська молодь повинна виробити свій світогляд, зформулювати для себе свій життєвий ідеал“.

Також важливо звернути увагу на слова нашого ідеологічного надхненника, Івана Павловича Багряного, у 80 ліття з дня народження якого ми в цьому році відзначаємо. Він свого часу писав:

„...зайвим промовчувати те невідрядне явище, що все більше позначається на активності еміграції (на жаль нам і на радість ворогові), — це пригасання полум'я, що так яскраво і так буйно горіло в людських душах у перші роки нашого „ісходу“ — полум'я безмежної віри в українську визвольну ідею, вірnosti нашему народові, безприкладного запалу й жертвенности та безоглядної рішеності боротися за його інтереси скрізь і всюди, і не зважаючи ні на що. Те полум'я пригасає під зливовою втоми та й під всебічними наполегливими стараннями ворога його погасити, яких ми часто не добачаємо, але які тривають ось уже понад десятиріччя.“

Хай же це полум'я, про яке писав Іван Багряний, і далі горить в нашій дорожій організації ОДУМ.

Вікторія БЕЛЬСЬКА

ХРОНОС*

Крізь дні, крізь роки, в віковіччя,
Бог Хронос нестремно біжить.
Він зморшки кладе на обличчя,
І скороні людські серебрить ...

Старі він вилікує рани,
І знову наносить нові.
Проходять в душі урагани,
Вертаються сонячні дні...

Веде нас крізь радість дитинства,
Любови буйний буревій,
І щастя дає материнства,
І старости сивий спокій.

Осінні луги і діброви,
Вдягає він в шати смутні.
Над ними в зимі хмурить брови,
Щоб дати розквісти навесні.

Руйнує кордони держави,
Зміняє він течії рік,
Його повновладного права,
Не в силах змінить чоловік.

А стрілка в годиннику міднім,
Беззpinno крокує вперед,
І в русі своїм безупиннім,
Містичний ховає секрет.

* Хронос — в грецькій мітології бог часу.

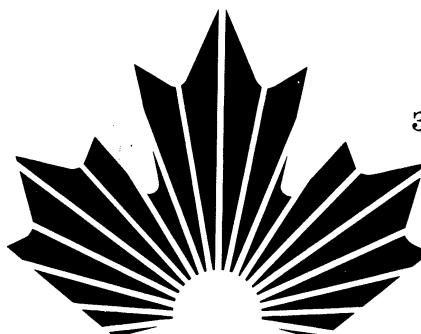
ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів є членами ОДУМ-у?

ДОГОВІР ПРО ВІЛЬНУ ТОРГІВЛЮ МІЖ КАНАДОЮ І ЗСА

Тільки у справах замовлення
публікації телефонуйте на:

1-800-387-0660*

телезв'язковий прилад
для глухих: 1-800-387-0617*

За інформаціями телефонуйте на:

1-800-267-2006*

* 8:00 рано до 8:00 веч. СДЧ
будні, за віймком свяtkovих dnіv

Торгівля: Забезпечування
майбутнього Канади

Олексій КОНОВАЛ

АНАТОЛЮ ЮРИНЯКОВІ 85

ОДУМ має багато добрих і щиріх друзів. До таких осіб безперечно належить Анатоль Юриняк який в грудні відзначить 85-річчя плодотворного життя. А. Юріняк — поет, письменник, літературний критик, публіцист і активний діяч на культурно-громадській ниві.

Його статті постійно появляються в різних газетах та журналах. Він є автором творів „Літературний твір і його автор“, „Творчі компоненти літературного твору“, „Літературні жанри — повісті, поеми і драми“, „Критичним пером“, „Камікадзе падає сам“, „На далеких шляхах“, „Справжня наречена“, „Людям і собі“ (поезії) та ін.

Анатоль Юріняк народився 8 грудня 1902 року на Проскурівщині в західній частині Поділля, тепер це Хмельницька область, в родині сільського учителя, що залишив учителювання задля сільського господарства. За совєтської влади переїхав він на Київщину де учителював у так званих повних і неповних середніх школах та учився. 1929 року вступив до Київського Інституту Професійної Освіти (КІПО), який пізніше переіменували на Київський Університет ім. Тараса Шевченка і закінчив його в 1934 році. По закінченні мовно-літературного відділу одержав диплом з правом викладати українську й російську мови та літературу.

1940 року зголосився на педагогічну працю в північній Буковині, яку тоді „взвізлили“ від Румунії згідно домовлення Гітлера і Сталіна, і там застала його війна. В часі німецької окупації А. Юріняк працював як педагог, і також у часописі „Український голос“, на Поділлі. В грудні 1943 року виїхав спершу до Львова, потім Krakova, а звідти в Дрезден в Німеччині на фабричну працю. Там довелося йому пережити жахливє американське бомбардування фабрик Дрездена в 1945 році. Після капітуляції Німеччини Анатоль Юріняк був у ДП таборах в Людвігзбурзі, пізніше у Бад-Верісгофені та в Новім Ульмі, де він чотири роки працював у редакції газети „Українські вісті“ та учив в Райнгард казармах літературу в гімназії. Там я з ним і познайомився, чи власне навпаки. Він прийшов до нас в п'яту класу з книжкою під рукою як новий викладач літератури, бо попередній учитель, Дмитро Нітченко, розпустив вітрила й попрямував до Австралії. Він представився, легенько усміхнувшись, я мов Юрій Кошельняк, ваш новий учитель з української літератури. Директор школи Петро Тенянко, мов десь зайнятий, щоб мене представити, то я сам прийшов. Наша класа на ті роки була не малою. В ній були Марія Порох, Оля Смовська, Стефа Верста, Марія Марущак, Багрій, Іван Лу-

каш, Богдан Чопко, Юрій Тарнавський (тепер поет-модерніст), Михайло Коротич, Микуленко, Верста, Довбня, Юліян Куляс (він в скорому часі виїхав до іншого табору) та інші яких забув. А в школі нас тоді вчили добре учителі, яких варто згадати: Симонович, Домна Порох, Балабан, Дзябенко, Антін Маланюк, Надія Фесенко, Савчук, Горун, Кавка, Нітченко та Дащкевич — учитель латини, який хотів щоб, ми „без пам'яти“ цитували йому великі параграфи Овідія та промови Ціцерона, за що ми не дуже то його любили. Юрій Кошельняк, як ми узнали після кількох лекцій, літературу знов, любив і про твори та їх авторів говорив з захопленням. Деколи він нам призначав іспит, а як дехто до нього не був готовий, то просив мене, ти мов Олексію почни з Кошельняком дискусію за якогось там автора, то він захопиться говорити й забуде за іспит. А слідуючий раз ми будемо готові до іспиту.

Накінці 1949 року й А. Юріняк вибрався до США. Жив він в різних містах: в Нью-Йорку, Детройті, Міннеаполісі, Чікаго і Лос Анджелесі в Каліфорнії де й заякорився і досі. Працював фізично на різних фабриках, заводах, косив траву, та постійно дописував до газет і журналів та видавав книжки. Тому з приємністю вітаю від всієї одумівської родини свого колишнього вчителя Анатоля Юріняка з 85-річчям та бажаємо йому кріпкого здоров'я, молодості і сил для корисної праці для добра української справи, для добра України. На все доброе наш Друже, Педагог!

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR: FIRE: AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel: 239-7733

Анатоль ЮРИНЯК

ЮНАЧЕ, ЮНКО, В ОДУМ ПОСПІШАЙ ...

З нагоди Ювілею 15-ліття ОДУМ-у

Юначе, юнко, в ОДУМ поспішай:
Ідеїність стрінеш там, високі мрії,
навчишся дух свій гартувати у дії, —
Тож в ОДУМ-у ряди ставай —
Про український вишкіл дбай!

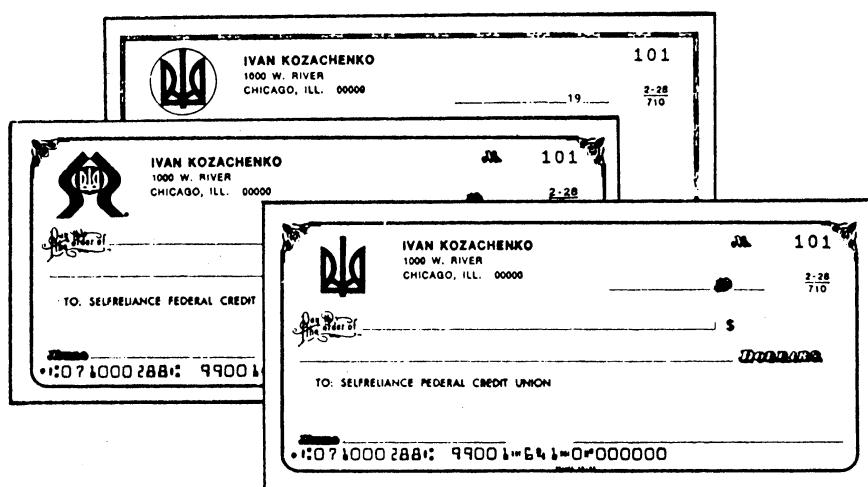
В добі водневих бомб, мандрівок стратосферних,
В добі технічних знань, відкрить модерних
Ти пам'ятай тих кілька істин давніх,
Може й забутих деким, але славних:
З них першу дав Кобзар наш незабутній.
ЛЮБИТИ УКРАЇНУ В ЧАСІ ЛЮТИМ.
I другу істину теж там читайте:
ЧУЖЕ УЧІТЬ, СВОГО НЕ ЗАБУВАЙТЕ!
Прості це істини, які ж однак величні,
Як дійові для нас в умовах історичних,
Коли, рятуючись від мук, руїни,
Батьки з дітьми знайшлися на чужині.

Юначе, юнко (тут вже родом) — знай
Та перша молодь з України
Для тебе ОДУМ тут створила,
Щоб знала ти про предків край,
Його страждання й тихий рай.

В добі водневих бомб, мандрівок стратосферних,
Шанує ОДУМ не лише модерне,
А й те старе, що вічне назавжди:
Пошана предків, волі боротьби
За рідний край, його свободу,
Людини гідність і народу!
Тому й шанує ОДУМ вся громада
На терені Америки й Канади
I в Ювілейний рік вітає з успіхом і ростом,
Із Юним ОДУМ-ом, сеньйорами, доростом!
Юначе, юнко, в ОДУМ поспішай —
Ідеїність, мужність там, шляхетні мрії,
За здійснення їх змаг в щоденній дії, —
Отож до гурту приставай
I рідний вишкіл набувай.

Чікаго, 1965 р.

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

**УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.**

**КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.**

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефта конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

25-ИЙ ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ТАБІР ЮНОГО ОДУМ-У

Оселя „Україна“, Лондон, Онтаріо, 12-25 липня, 1987 р.

Команда і адміністрація

Референт Таборів —	Василь Тимошенко, СВП
Коменданти —	Тарас Ліщина, СВУ Василь Тимошенко, СВП
	Віктор Ліщина, СВУ
Заступник Коменданта —	Шура Косогор, СВУ
Писар —	Катя Луппо, СВУ
Бунчужні —	Ліда Шкребець, ВЮО Андрій Бірко, ВЮО
Виховники —	Люба Буцька Ліза Джансон Олена Ємець Андрій Карпенко Андрій Костинюк Віктор Педенко Андрій Шрубович Софійка Костинюк Леся Метулинська Ярема Дідошак Ярослав Дідошак Микола Жидовка Юрій Педенко Гриць Полець Ліда Шкребець Ліза Джансон Леся Метулинська
Заступники —	
Медсестра —	
Керівники співу —	
Керівники господарства і кухні —	Віра Василенко Анна Котюга Євгенія Блощинська Пані Кармазин Тамара Погуляй Ірина Скиба Василь Тимошенко Павло Шиндлер Микола Скиба Юрій Жидовка
Обозний —	
Опікун басейну —	

Команда говорить

Дорогі учасники табору!

Від Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-У в Канаді, я хочу висловити мою щиру подяку всім вам за вашу тяжку працю на цьому виховному-відпочинковому таборі. Ця праця зроблена Вами всіма. Ніхто сам цієї праці не міг би зробити.

Дякую членам корпорації „Україна“, команді і виховникам та заступникам, обозному і кухаркам за іхню тяжку працю. Подяка всім. Вірю, що ми зустрінемось на наступний рік.

ТРИЧІ ВСІМ „СЛАВА!“

З одумівським привітом,
Василь Тимошенко,
Референт Таборів ОДУМ-У в Канаді

Дорогі друзі Одумівці!

Надзвичайно приємно мені при цій нагоді поздоровити вас всіх і подякувати вам за те, що відвідали цей 25-ий відпочинковий табір юного ОДУМ-У ім. Св. Володимира Великого. Як нововибраний голова Головної Управи Коша ОДУМ-У Канади я маю надію що, із вашою допомогою наші табори будуть в майбутньому постійно зростати кількістю різноманітних, цікавих програм, гутірок, мандрівок як рівно ж кількістю учасників.

Цього року я мав нагоду перебути лише три дні на таборі, на нашій чудовій, рідній оселі „Україна“, але навіть за цей короткий час я відразу був захоплений нашими енергійними, золотими молодими дітьми, і я маю надію, що на наступний рік я вернуся на повні два тижні.

Маю я так само на увазі під час року уважно розглянути нашу програму, щоб піднести її на ще вищий рівень. Для цього нам буде потрібно допомоги від всіх зацікавлених осіб, особливо батьків нашої молоді. Будьте певні що незадовго я буду звертатися до вас і запрошувати, щоб ви взяли участь в підготовці до наступного 26-го табору в 1988 році.

При цій нагоді я хочу так само подякувати всім членам таборової комісії, команди, виховникам та нашим чудовим кухаркам за їхню тяжку, старанну працю.

Щира подяка наступним особам та гостям без яких наш табір не міг би успішно відбутися: нашому капелянові отцеві Метулинському та добродійці Метулинській; директорам корпорації оселі „Україна“, господареві оселі пану Миколі Метулинському; пані Оксані Метулинській за її працю в таборової комісії як рівно ж під час табору; пані Слюсар за інструкції писання писанок; Анатолію Терентіву за незабутню мандрівку; Ірині та Миколі Скиbam за поміч в кухні, із харчами та всюди де була потреба; пану Василю Скибі за малювання, поправки та допомогу коли тільки ми б не попросили. Вибачте якщо я когось промінув. Всім вам щире спасибі!

До нашої наступної зустрічі. Бувайте здорові!

Віктор Ліщина,
Голова Головної Ради
Коша ОДУМ-У Канади

Отець В. Метулинський
править молебень на 25-ім
виховно- відпочинковім та-
борі Юного ОДУМ-у.

Оселя „Україна“
липень 1987 р.
Фото О. Полець

Дорогі Учасники Табору!

Цього року мені несподівано припала честь бути вашим комендантом. Моя робота була набагато улегшена через співпрацю із Василем Тимошенком. Табір пройшов дуже успішно. Було багато таборовиків. Їжа була добра, особливо другий тиждень як пан Микола Скиба був обозним. Погода була непогана. Я хочу подякувати команді за їхню старанну працю. Виховникам і заступникам належиться велика подяка за їхню вирозумілість і терпеливість як вони працювали із таборовиками. Щира подяка отцеві Метулинському за його духовну підтримку і добродійці за її допомогу і смачне печиво яке вона привезла таборовикам. Дякуємо панові Метулинському за його постійну підтримку і допомогу. Щире спасибі пані Метулинській і пані Слюсар за те, що вони навчили таборовиків як писати писанки. Таборовикам дуже сподобалася цьогорічна мандрівка. За це належиться щира подяка Анатолієві Терентіву за його вміло вибраний маршрут який вів по річках, лісах і джунглях. І на кінець дякуємо голові філії ОДУМ-у в Лондоні Андрієві Шевченку і його заступникові Дмитру Ноженку які нам постійно допомагали чим могли і дали на вжиток одумівську кімнату. Мені було приємно відбути із усіма вами цей табір, і сподіваюся що я всіх вас побачу на Зустрічі ОДУМ-у.

Тарас Ліщина СВУ — Комендант

Дорогі Таборовики, Друзі Одумівці!

Я пам'ятаю приємні часи, що я мав на відпочинкових таборах пару років тому назад, і тепер бачу, що ця приємність лишається із нами далі, і я думаю що діти на цьому таборі мають таке ж саме почуття. На цьому таборі я гарно перевів час і навіть більш важно, дітям дуже подобався цей табір, бо це є справді їхній табір. Скорі після того як цей табір закінчиться, я думаю що навіть ті діти, що скучали за батьками і хотіли поїхати додому,

будуть тепер скучати за своїми друзями з якими вони жили як „родина“ на протязі останніх двох тижнів, і подумають: „Тут таки було досить добре“, і знову вернуться на наступний рік.

Андрій Бірко ВЮО
Бунчужний

Дорогі друзі!

Цьогорічний табір 1987 р. можна назвати ювілейним табором, бо вже пройшло 25 років з того часу як започаткувався виховничо-відпочинковий табір юного ОДУМ-у в Канаді. Починаючи від 1963-го року, щорічно влаштовується таборування для членів ОДУМ-у. Споглядаючи на ці 25 років, ми можемо сміливо сказати, що ми здобуваємо більше сили і більше успіху, збагачуючи свій досвід з року на рік.

Ми чекаємо з нетерпінням, коли приходять останні тижні перед відкриттям нашого табору, щоб знову побачити, зустріти наших друзів, з якими нас з'єднала двадцятип'ятирічна традиція таборового співжиття.

Всі ми знаємо, що цей табір притягає молодь з далеких кінців Канади і навіть з сусідньої Америки. Деякі з таборовиків є ветеранами нашого табору, деякі є зовсім нові, прибувши на наш табір в цьому році. Самі діти можуть свідчити про успіх чи неуспіх нашої праці і лише вони можуть бути суддями нашого прогресу та оправданням нашого дальшого існування. А факт, що вони зі слізами радості щороку зустрічаються зі своїми друзьями на таборі і з слізами жалю прощаються з ними при роз'їзді, свідчить, що цей табір має рацию існувати і тому буде продовжуватися ще на довгі роки.

Табір ОДУМ-у не є просто з'їздом молоді з далеких міст. Цей табір навчає і нагадує нам, щоб ми не забули за своє рідне, національне та плекали його тут на цій землі, та ввели його у своє повсякденне життя. В підготову і влаштування його вкла-

дається багато праці довго перед початком таборування. Треба пам'ятати, що праця яку вложили ви і ваші батьки у підготовці і переведенні цього табору є дуже важлива. І в майбутньому нам прийдеться прикладати більше праці до виховання нашої молоді, якщо ми хочемо існувати як українська етнічна група.

І от прийшов час коли ми знову будемо прощаючися і роз'їжджатися по своїх домах. Незабуваймо нашу молодечу організацію, пам'ятаймо, що організація не може існувати без нас. Працюмо разом, дружньо з нашою молоддю круглий рік, бо ця наша праця є обов'язком перед нашим народом.

Від широго серця дякуємо всім і до побачення на наступному таборі ОДУМ-у на оселі Україна.

Шура Косогор СВУ — Заст. Коменданта
Ліда Шкrebець ВЮО — Бунчужна
Катя Луппо СВУ — Писар

СЛОВО КАПЕЛЯНА

Ще так недавно, в тіні кучерявих дерев, підносився Молебний спів, з нагоди відкриття „Відпочинкового Табору“ для нашої дорогоцінної молоді, яка чисельно прибула, разом із своїми батьками, щоб залишитися тут, на оселі „Україна“, на двотижневий відпочинок.

Тоді ми просили Бога, щоб послав Своє Благословення на наших діток, щоб охоронив їх від усякої небезпеки чи недуги, та щоб цей „Табір“ був успішним. І це Благословення ми одержали...

— Життя табору було повне дитячого гамору, радості та взаїмного знайомства.

Команда Табору, на чолі з комендантом п. Василем Тимошенком, виявила свої керівні та виховні здібності. Всі потреби дітей були взяті до уваги та позитивно полагоджені.

Молоді виховники, які тільки закінчили свій вишкіл, були не тільки виховниками — вони були старшими братчиками чи сестричками для дітей, одноразово проводячи з ними корисні гутірки та перебуваючи з ними під час дозвілля.

Діти відчували рідну атмосферу, і не було суму чи нарікань. Перебуваючи посеред дітей та їх виховників, я спостеріг вирозуміння, згоду, а разом з тим і дисципліну.

Я щиро бажаю молоді та діточкам успішно провести решту вакацій, поза табором, та з новими силами повернутися до науки, а в неділі — до Церкви.

Поздоровляю батьків і матерів, та висловлюю ім подяку що: не тільки доручили своїх дітей на рідне виховання, але й допомагали своєю безкорисною працею в праці табору. Таких родичів — ставлю іншим за приклад.

Дорогі Батьки! Всі, кому прийдеться прочитати ці рядки, запрошуємо познайомитися з урядженням і життям таборів ОДУМ-у, і закликаємо виховувати Ваших дітей при цій славній Організації.

До зустрічі в майбутньому, на оселі „Україна“ та

в відділі Юного ОДУМ-у в Лондоні, Онтаріо чи у Ваших місцевостях.

о. прот. В. Метулинський
Капелян — Лондон, Онтаріо

Дорогі друзі!

Ось пару слів за моє перебування на оселі „Україна“ в Лондоні із частиною своєї родини: Микола, Ірина та мої внуки Коля, Лариса і Таня.

Дуже гарно перевели свій час в атмосфері українського життя. Дуже гарно, мені особливо, подобається виховання дітей із доброю допомогою добрих виховників та керівника такого як Василь Тимошенко, який так старається за виховання дітей, щоб зберегти українські традиції і українську мову. Належиться особиста подяка братам Ліщинам, Вікторові та Тарасові і решті команди із Чікаго і Детройту, які так віддають свій час для добра молодого покоління ОДУМ-у.

В неділю, всі одумівці в уніформах чекали вже зранку на автобус, щоб могли поїхати до церкви Святої Тройці де, є настоятель отець Метулинський, який так гарно ставиться до молоді і який часто був присутній і переводив молитву. Коли його не було, то молитву переводили коменданта Тимошенко або брати Ліщини.

Отже, належиться честь і слава тим всім, що керують оселею „Україна“. Дай Боже, щоб наші мрії таки сповнилися в майбутньому керівництві та нашій вільній землі Україні, і щоб ми дочекалися того спасіння, а саме, вільної держави і не від кого незалежної, тільки від українського народу.

Василь Скиба
із Чікаго

Гості які відвідували наш табір

Під час Виховно-Відпочинкового Табору, нас відвідали гості. Команда табору разом з таборовиками радо їх вітали.

Отець Метулинський та добродійка
Віктор Педенко
Панство Слюсар
Оксана Метулинська
Микола Метулинський
Борис Яремченко
Микола Мороз
Анатолій Терентів
Тамара Погуляй
Андрій Шевченко
Дмитро Ноженко
Андрій Смік

Гра у відбиванку на 25-му відпочинково-виховному таборі Юного ОДУМ-у

Оселя „Україна“, 19 липня, 1987 р.
Фото Бориса Яремченка

ШО НАМ ПОДОБАЛОСЯ НА ТАБОРІ

Гурток „Незабудьки“

Табір є дуже гарний. Кожний день ми граємо гри, як пояс, моргання, хусточка і ОДУМ. Всі крім Соні не люблять руханку і ніхто не любить прибирати барак на інспекцію. Всі люблять бути хорунжими і дижурними. Найкраща частина цілого дня є купіль. Деякі з нас також люблять стійку, бо тоді можна пізно лягати і зустріти гарного хлопця.

Ми любили спеціальні заняття на таборі, наприклад теренову гру. Було трохи страшно, але ми все одно добре забавились. Маскарада також була дуже добра, бо ми могли одягатися в костюми і танцювати. Одного вечора ми грали 'Family Feud', і часом дивилися на фільми. Ми також мали гарний час у 'Wally World', де ми могли забавлятися у воді цілий день.

Гурток „Запорізькі козаки“

Ми як козаки дуже любимо багато робити. Наприклад, ми любимо їсти, спати та діставати кари. Також нам подобаються дівчата... найбільше Софійка. На наш погляд, напади — особливо на дівчат, показують їм як козаки поводилися в давніх часах. Ми любимо спорт — найбільше копаний м'яч та футбол. Ми знаємо що прогулянки є добре, але нам краще подобається кататися на човнах. Ми дуже задоволені ватрами та танцями. На нашу думку це є найкращий табір в якім ми брали участь.

Гурток „Промінь“

Цей рік на відпочинковому таборі всі таборовики мали приємну несподіванку. Всі мали нагоду їхати на "dirt bikes". Ми дуже щасливі що пан Анатолій Терентів привіз свої власні "dirt bikes" і хочемо йому щиро подякувати.

У понеділок всі таборовики їздили до 'Wally World'. Ми там були майже цілий день. Там було п'ять водяних спусків і дуже багато людей. Всі діти добре забавились і хотули знову поїхати.

На таборі ми також маємо багато наших занять. Наприклад, катаємось на човні, граємо всякі спорти, маємо забави, плаваємо в басейні і, найважливіше, нападаємо на старших хлопців. Ми всі хочемо назад приїхати на другий рік. Бажаємо всім нашим приятелям щастя та здоров'я!

Гурток „Гуцули“

Дівчата на таборі гарні і ми вже мали дві забави, на яких ми з ними танцювали. Наша ватра не була дуже велика перший тиждень, але на закриття збудуємо більшу. Найкраще нам подобалося нічні напади на дівчат.

Погода на таборі була досить добра, і ми мали багато спортивних змагань: гольф, копаний м'яч, відбиванку та кошиківку. Ми мали Олімпіаду в суботу, грали теренову гру і їздили до 'Wally World', це нам дуже подобалося. Щодня ми купаємося і часто катаємось на човнах.

ТАБОРОВІ ОРИГІНАЛИ

ЖАРТІВНИКИ —

Ганя Яремченко
Саша Ізікієлз
Марко Карпенко
Тіна Грипа
Рая Кузик
Шурик Терентів
Василь Марцинюк

**НАЙБІЛЬШЕ ГОВОРЯТЬ —
СПОРТОВЦІ —**

Ганя Яремченко
Марко Карпенко
Наталка Мучічка
Александер Коноплів
Валя Яр

НАЙКРАСИВІШІ —

Софійка Костинюк
Марко Тимошенко
Іван Курінний
Ганя Метулинська

НАЙПРИЄМНІШІ —

Віктор Кошарний
Ганя Яремченко
Дем'ян Сніг
Марко Коченаш

НАЙЧИСТИШІ

Оля Яр
Юрій Педенко
Тарас Ліщина

Що найбільше любили на таборі

купіль
копаний м'яч
спорт
напади
спів
'Wally World'
човни
мертву годину
гарних людей
команду
олімпіяду
'Water Fights'
мухи
нових приятелів
мандрівку
маскараду

їжу
збірку
ручні роботи
теренову гру
забави
кари
дівчат
руханку
жаб
нічнутишу
хусточку
ватри
коломийки
комарів
гурток „Карлики“
медсестру

**ЯК ВИ не допоможете своїм дітям,
ніхто за Вас того не зробить!**

"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

ОСЕЛЯ
ОДУМ-у

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Залі оселі, з модерним кухонним устаткуванням та зі смачними українськими стравами приміщують 800 осіб, включно з новопобудованою залею „Полтава“, і надаються на різні імпрези. На оселі також є модерний будинок для таборування, який приміщує 50 дітей, великий модерний басейн та інші будинки. Оселею керує Рада Директорів. Голова — Б. Яремченко. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

О. ДЕНЕСЮК

УПОКОЇЛАСЬ СОФІЯ ПИШКАЛО

В суботу 8 серпня 1987 року, в дорозі до шпиталю, упокоїлася сл. п. Софія Пишкало.

Софія народилася 20 липня в Полтаві, в родині Рощини. Батько Софії Данило і мати Христина, померли під час Великого Голоду. По смерті батьків, Софія служила наймичною в чужих людей до вибуху війни 1941 року. В 1942 році німці Софію насильно вивезли на працю. Вона тяжко працювала у фермера біля міста Гесен до кінця війни. По війні Софія не поїхала додому, бо не було до кого їхати, залишилися в таборі переміщених осіб, в місті Дюман. В 1948 році Софія вийшла по контракту на працю до Англії. Вона працювала в текстильній фабриці в місті Грівен біля Лондону. Там вона вийшла заміж за Івана Пишкало.

На початку п'ятдесятих років Софія разом з чоловіком Іваном переїхали в Канаду, до міста Віндзор. По деякім часі вони на стало переїхали до міста Торонто. Тут вони купили дім. Софія працювала в дитячим шпиталі до пенсії.

21 липня 1974 року, помер її чоловік Іван. Вона сама жила в своїм домі до її смерті.

Першу панаходу правив о. Петро Бублик, а другу у вівторок новий священик катедральної громади о. Богдан Сенцьо. Похорон відбувся в середу 12 серпня. Тіло покійної було перевезено із похоронного заведення до катедри св. Володимира. Чин похорону правили обидва священики. Поховали Софію на цвинтарі Парклевн біля її мужа Івана. Після похорону був поминальний обід в залі церковного будинку, де о. Петро Бублик щирим словом згадав Софію, бо він її та чоловіка Івана знав ще з Англії.

В сороковий день смерти Софії, в суботу о 5.30-годині вечора була відправлена панахода. Правили знову обидва священики. Після панаходи всі присутні поїхали на поминальний обід до ресторану Бейбі Пойнт. На обіді о. Богдан Сенцьо сказав відповідне слово про Софію в українсько-християнському дусі. Після отця інж. Леонід Ліщина, редактор журнала „Молода Україна“, гарно і щиро сказав про Софію, а ще більше розказав про покійного Івана, бо він знав Івана більше як Софію, а це тому, що покійний Іван був деякий час адміністратором і редактором журнала „Молода Україна“. Після того Леонід оголосив, що в пам'ять Софії на нев'янучий вінок, буде збиранка на пресовий фонд журналу „Молода Україна“. Збірку провели пані Раїса Ліщина і пані Віра Павлюк. Було зібрано \$234.00.

**

Хай канадська земля покійним Софії і Іванові Пишкало буде легкою, а пам'ять про них хай завжди буде між нами. За пожертви всім щиро дякуємо.

Ред. і Адм. „М.У.“

Світлої пам'яті Софія і Іван Пишкало

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ «МОЛОДА УКРАЇНА» в ТОРОНТО

(за травень і червень 1987 р.)

Галина Тимошенко	\$20.00
Катерина Мусій (в пам'ять Євдокії Добрянської)	\$25.00
Катерина Щербань (у 30-у річницю смерті дорогої мами, св.п. Орини Левковець)	\$30.00
Валентина Корженівська (з нагоди дня народження чоловіка Володимира)	\$50.00
Анна і Стефан Тимоффі	\$50.00
Олена Лисик (Ошава) (замість квітів на могилу батьків, св.п. Андрія і Палажки Степанченко)	\$50.00
Тамара і Стефан Кісілі (Ошава)	\$100.00
Макар Ребрик (Брадфорд)	\$100.00

За фінансову підтримку всім щиро дякуємо.
Головна Виховна Рада Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді

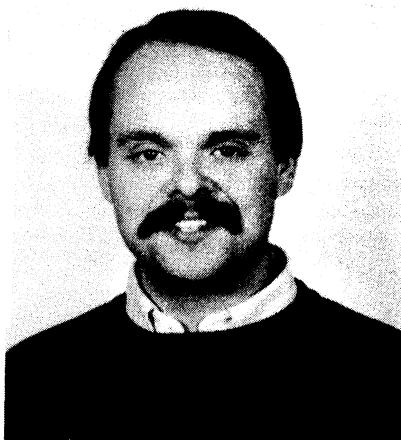
НОВА УПРАВА ОДУМ-У ЧІКАГО

26 вересня 1987 р. відбулися загальні збори філії, на яких після звітів та обговорення діяльності філії та управи, яку очолювала Наталя Коновал, вибрано нову управу на дворічну каденцію. Головою філії вибрано Андрія Скибу, який з дитячих років є в ОДУМ-і. Він був членом струнної оркестри, струнного ансамблю, ансамблю бандуристів, довший час вів разом з Марійкою Чичулею українську радіопередачу та є членом капелі бандуристів імені Т. Шевченка в Детройті. Він також бере живу участь в американському політичному житті, є „прісінг“ капітаном республіканської партії в своїй околиці та асистентом стейтового сенатора-українця Володимира Дудича. Okрім нього до управи вибрані: Олександра Косогор — заступник голови, Орися Завертайло — орг. реф., Василь Коновал — скарбник, Мотя Пошиваник — сескетарка, Ірка Скиба — референт юного ОДУМ-у, Олексій Коновал — преса та радіопередачі, Маруся Луппо та Василь Мирутенко — спортивні референти. До контрольної комісії вибрано Олексія Пошиванника (голова), Миколу Скибу та Володимира Коновала.

Філія має групу бандуристів яка часто виступає на різних українських та американських імпрезах під керівництвом Павла Пошиванника, струнний ансамбль яким керує Віктор Войтихів та співочу групу дівчат яку вчить Дмитро Грушецький. З 1961 року й до цього часу філія надає раз у місяць, десятихвилинні радіопередачі ОДУМ-у по неділях, на програмі подружжя Люсі та Степана Самбірських. Вони присвячуються різним відомим українським діячам, подіям та ОДУМ-ові. Кожна радіопередача ведеться іншим диктором-одумівцем і прикрашується однією музичною точкою чи піснею.

В літні місяці збільшилося число прихильників струнного ансамблю ОДУМ-у. Маруся та Віктор Войтихів, керівник струнного ансамблю мали дочку Маланю, а мандоліністка того ж ансамблю, Оленка Бабрабаш, мала дочку Таню. Новонароджених юних одумівців та їх батьків філія широко вітає та бажає всього найкращого.

В скрому часі вже ОДУМ Чікаго матиме свого доктора. Цієї осені розпочала навчання в медичній школі в Chicago College of Osteopathic

Андрій Скиба —
нововибраний голова
ОДУМ-у в Чікаго.

Medicine Oleся Коновал. Хоч правда з одумівців Чікаго дістав медичний докторат Тарас Кохно, але його зачарувала українка Канади й після скінчення школи, на практику виїхав в Канаду.

Дім ОДУМ-у впродовж літа також прикрашено. Східня сторона дому ОДУМ-у простягається на півбльоока і її видно здалека, бо площа побіч неї на розі є порожня, лише обнесена плотом і деколи уживається для паркування авт під час одумівських імпрез. Ця стіна зацікавила скульпторку-малярку Линн Такат, яка працює для міста для його покращання. На цій одумівській стіні з дітьми та молоддю намалювала вона картину панораму різних національностей. На найбільш видному місці, на вуглі, намальовані українські соняшники та українка в народному строї. Відкриття цієї одумівської стіні відбулося 4 жовтня 1987 року з відповідними промовами, подяками та мистецькими виступами. Від українців виступала одумівка Мотя Пошиваник з бандурою та двоособова вокальна група „Лідан“ — Ліда Риндик (спів) та Богдан Бухвак (грає на гітарі та співає) які виконали ряд українських пісень.

Око
3 ЖИТТЯ ОДУМ-У
МИННЕСОТИ

**
Зустріч ОДУМ-у відбулася з успіхом в Лондоні, Канада від 4-го до 6-го вересня ц.р. З міннесотської філії ОДУМ-у-ТОП-у була чисельна презентація: Соня Лиса, Мар'яна, Дарія і Соня Едгар, Соня Лютаревич, Христя Танасійчук, Віктор Гуща, Андрій Рябокінь, Богдан Лисий, Павло Гайовий, Марко Сидоренко,

Павло Ярмулович, Іван Бугаєнко, Володимир Лисий, Анатолій Лисий. Разом 15 осіб.

**

На зустрічі ОДУМ-у був також довголітній в'язень совєтських концтаборів Данило Шумук, якого недавно випустили до Канади. Він виступав кілька разів перед молоддю зі своїми оповіданнями про життя і страждання українських політв'язнів в тюрмах і концтаборах ССР.

**

Частина зустрічі ОДУМ-у була присвячена св. пам'яті Івана П. Багряного, основоположника одумівського руху. Промову про його ролю в житті і праці ОДУМ-у та його життя, як письменника і політичного борця за волю українського народу, виголосив Олексій Коновал, СВП. З нагоди 80 річчя від народження І.П. Багряного між членами ОДУМ-у і ТОП-у буде переведена грошова збірка на допомогу вдові Багряного Галині Багряній, яка проживає в Німеччині. Просимо друзів наших прихильно поставитися до цієї благородної акції. Пожертви просимо пересилати на адресу касира ТОП — Федора Гайового.

**

Гратулюємо Ліду Татарко-Мозіман з народженням сина Богдана. Бажаємо синові виростати в силі і здоров'ї і колись прилучитися до своїх майбутніх друзів в Юн. ОДУМ-і.

**

Щиро дякуємо Оксані Колесніченко за пожертву на ОДУМ 10 дол. В недалекому майбутньому п-ні Оксана поділиться з нами про свої враження з поїздки на Україну. Слідкуйте за повідомленнями.

**

В редакції інформатора можна набути книжки: „Спогади“ ген. П. Григоренка, „Пережите і передумане“ Данила Шумука, „Набої для розстрілу“ Гелія Снегірьова. Це вже останні книжки, які розповсюджуються і пізніше не будуть в продажі. Просимо використати цю останню нагоду і придбати собі ці цінні книги.

**

Чуємо, що Віктор Багмет успішно виліковується з тяжкою хвороби і вже повернувся до праці. Ми всі раді за його. Бажаємо всього найкращого.

Ліда Полець почала працювати вчителькою в українській школі при парафії Св. Михаїла, а **Христя Танасійчук** працює вчителькою в українській школі при парафії Св. Володимира і Ольги в Сейнт Полі. Хвалимо цих членів ОДУМ-у за їхню працю в навчанні українських дітей.

Зайняття Юного ОДУМ-у відбуваються регулярно що-понеділка о год. 6:30 вечора в залі парафії Св. Михаїла. Працює школа бандуристів під керівництвом п. Володимира Вовка і танцювальна група під керівництвом Ліди Полець та з допомогою п. Раї Куданович.

Група Бандуристів Юн. ОДУМ-у є запрошена на виступ на храмовім святі парафії Св. Михаїла в місяці листопаді. Всі учасники повинні приходити на лекції, щоби добре приготуватися до виступу.

На річних зборах Юного ОДУМ-у було вибрано управу в такому складі: Валя Яр — голова, Марія Пасічник — секретар, Наталка Яр

— скарбник. Бажаємо успішної праці новій управі.

Згідно рішення управи Юн. ОДУМ-у рій Юн. ОДУМ-у буде проводити свої зборки щомісячно в уніформах ОДУМ-у. Відповідальним за проведення зборок є Гриць Полець.

21 листопала (субота) в год. 7-й вечора в хаті **Оксани Колесніченко** відбудеться товариська вечірка, на якій пані Оксана розповість про свою недавню подорож на Україну. Щиро просимо все топівське і одумівське товариство. Розповідь є цікава, повна пригод і переживань.

Чуємо, що пані Оля Амброзяк перебувала в шпиталі на лікуванні і тепер вже повернулася додому. Бажаємо їй кращого здоров'я і надіємося, що вона скоро повернеться до активної праці в громаді.

Дарія Лиса запрошує всіх друзів та знайомих на **Виставку** картин відомого українського мистця **Василя Кричевського**. Виставка починається в п'ятницю 13-го листопада і буде продовжуватися до 28 листопа-

да. Відкриття в п'ятницю 13 лист. від 7 до 9:30 вечора.

Хто бажав би дістати **Одумівські Емблеми** для своїх авт може звернутися до управи Юн. ОДУМ-у.

Дуже приємно було бачити наших друзів-одумівців з Чікаго, Вашингтону та інших місцевостей, які приїхали на весілля Наталки Лисої. Сподіваємося віддячитися їм при подібних нагодах.

До Блюмінгдейлу, біля Чікаго, на посвячення новозбудованої церкви Св. Андрія їде група топівців Міннесоти. Там сподіваємося зустрінутися з переселенцями з Міннесоти (Лютаревичі, Грушецькі, Кохни, М. Швець та ін.)

Для ансамблю бандуристів Юн. ОДУМ-у потрібні бандури. Якщо б хтось з власників бандур бажав би продати свою бандуру, просимо звернутися до Олександра Полеца. Ціни за домовленням. Тел. 781-8204.

(Інформатор ОДУМ-у, Міннесоти)

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО — ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ В АМЕРИЦІ І КАНАДІ

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси **обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів.** Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортивним справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик „Народня Воля“ українською і англійською мовами та англомовний журнал для молоді „Форум“. Для вигоди своїх членів і всіх українців проводить літню вакаційну оселю „Верховина“ з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Глен Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U.S.A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ФОНД ІМЕНИ ПЕТРА І ОЛЬГИ НЕЛІПІВ

Брати Неліпи — Василь і Григорій — заснували фонд при „Молодії Україні“, у пам'ять своїх батьків, світлої пам'яти Петра й Ольги Неліпів, які відійшли у вічність 1985 року. Цей фонд має бути непорушним, а відсотки з нього будуть призначатися на винагороди українській молоді, за визначну діяльність у різних галузях українського життя.

Редакційна колегія журналу матиме за свій обов'язок винагороджувати одумівок і одумівців за успіхи у навчанні, в гуртках самодіяльності, за визначну організаційну працю та за успіхи у спорті — на рекомендацію філій ОДУМ-у.

Фонд нараховує \$6.900.00 Склади:

Сини — Василь і Григорій Неліпи з родинами	\$5,000.00
Василь і Людмила Неліпи (У першу річницю смерти батьків)	\$1,000.00
Іван і Мотря Носовенки	\$400.00
Мотря Носовенко у пам'ять свого мужа бл. п. Івана Носовенко	\$400.00
Юрій і Олена Лисик у пам'ять своїх батьків	\$100.00

КОНКУРС НА СТАТТІ ПРО ЖИТЯ В УКРАЇНІ В 1930-их РОКАХ

Щоб одумівська і прихильна до ОДУМ-у молодь близче познайомилася з життям українського народу в Україні в 1930-их роках, проголошуємо конкурс на найкраще написані статті. Статті мають бути 500 до 2000 слів і мають бути подані джерела. Також мають бути залучені копії уривків важливіших джерел. Мова може бути неукраїнська, але переможець отримає тільки половину призначеної нагороди.

Нагороди будуть слідуючі:

	14-17 років	18-30 років
Перша	\$200	\$300
Друга	\$140	\$200
Третя	\$80	\$100

Нагороди є з фонду пам'яті **Катерини Мороз**. Цей фонд в сумі 10,000 дол. створили чоловік по-кіної Григорій Мороз і родина.

Жюрі робитиме рішення про зміст, вживання нових джерел і загальну вартість статтей. Статті мають бути надіслані на адресу журналу „Молодії України“ до 31-го грудня 1987 р.

Центральний Комітет ОДУМ-у

КОНКУРС 1987

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезії, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

1-ша:	\$200.00	2-га:	\$150.00
3-тя:	\$125.00	4-та:	\$100.00
5-та:	\$60.00	6-та:	\$50.00
7-ма: \$40.00			

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу «Молода Україна» до 31-го грудня 1987 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу «Молода Україна». Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 7,918 дол. що склади:

\$4,006.00	Федір і Надія Бойко
\$1,000.00	Андрій Степанченко
По \$500.00	Головна Управа ТОП-у Канади, Ярослав і Тетяна Романишини, Іван Дубилко
\$300.00	Головна Рада СВ ОДУМ-у Канади
\$201.00	Андрій Степовий
\$121.00	Колишня філія ТОП-у в Монреалі
\$100.00	УРДП в Монреалі
\$85.00	Василь Шимко,
\$50.00	Іван Даценко,
\$30.00	Дмитро Кірев,
\$25.00	Родина Л. Мазурець, Ніна Яців.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на «Moloda Ukraina». На по-жертви будуть видані поквітування для звільнення від доходового податку.

Центральний Комітет ОДУМ-у

YAR'S KIDS'D THING

КРАМНИЦЯ ДИТЯЧОЇ ОДЕЖІ І МЕБЛІВ

Власник Ярослав Галябар

2314 BLOOR WEST
TORONTO, ONT., M6S 1P2
tel: (416) 767-7860

**УПИСУЙТЕ своїх дітей до роїв Юного
ОДУМ-у!**

Бл. п. Петро і Ольга Неліпи

У ПАМ'ЯТЬ ПЕТРА І ОЛЬГИ НЕЛІПИ

Дорогий пане Редакторе!

Залучаю 50 дол. на пресфонд „Молодої України“ як нев'януний вінок у другу річницю смерті бл. п. Ольги Неліпи нашої дорогої Мами і бабусі, яка упокоїлась 11-го жовтня 1985 р., а також у другу річницю смерті нашого дорогої Тата і дідуся бл. п. Петра Неліпи, який упокоївся 11-го листопада 1985 р., рівно місяць після смерті своєї дружини.

Заупокійні панаходи на замовлення родини в присутності онуків, друзів, кумів і та знайомих відслужив отець прот. Євген Левицький 11-го листопада в церкві Св. Івана Хрестителя В Ошаві, Онтаріо.

На поминальному обіді, який, відбувся в домі молодшого сина, сваха покійних, пані Мотря Носовенко, в пам'ять свого мужа бл. п. Івана Носовенка склала дар в сумі \$400.00 на фонд ім. Петра і Ольги Неліпи при „Молодій Україні“, який був заснований синами в 1985 р.

Хай канадська земля буде їм всім легкою. Вічна їм пам'ять.

Гр. Неліпа
17 листопада 1987

ПОМ'ЯНУЛИ БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТИ АФАНАСІЯ ЯРЕМЧЕНКА

Покрова, 14-го жовтня, наше релігійне свято в день якого наші хлібороби підсумовували наслідки врожаю і поспішли до церкви, щоб подякувати Богу за врожай. Але цього дня в Лондоні родина п. Бориса Яремченка друзі і знайомі поспішили до церкви щоб помолитись до діви Богородиці і спом'януть відійшовших на вічний спочинок родичів. В цей день минуло 20 років як відійшов на вічний спочинок вірний муж Олени Яремченко, батько Бориса і дідівінків Григорія і Павла і правнуків Анни і Михайлика.

Після Служби Божої котру відправив отець Віталій Метулинський, на замовлення родини Б. Яремченко була відправлена панахіда по Афанасієві Яремченко в двадцяті роковині відходу на вічний спочинок.

Після панаходи через о. Віталія було запрошено всіх присутніх на поминальну трапезу, до церковної залі, де пані Віра Яремченко і друзі розставили їжу на столи.

О. Віталій висловився, що як то гарно що ми не забуваємо наших родичів і належно їх споминаємо. Пан Олена Яремченко подякувала, синові і невістці за приготування трапези і всім присутнім що спом'янули її мужа.

Незабуто і про пресу, і так присутні спом'янувши Афанасія добрим словом роз'їхались.

Вічна пам'ять Афанасієві Яремченко.

М.М., 14-10-1987 р.

ЩО ПРИМУШУЄ МОЛОДЬ ПОЧИНАТИ КУРИТИ?

(Канадська Сцена) — В недавній студії, яку перевела Канадська Рада Тютюневої Продукції, дослідники ствердили, що натиск старших і батьківський вплив та вплив споріднених осіб є головними чинниками, що впливають на молодь у Канаді, яка починає курити.

Ця студія, яка є базована на інтерв'ю з 1,012 молодими канадцями у віці від семи до п'ятнадцяти років життя, була проведена компанією Об'єднаного Досліду Дітей в Лондоні, Англія, яка спеціалізується в дитячих дослідах. Глен Сміт, голова цієї компанії, сказав на пресовій конференції в Торонто,

Св. п. Марія Передерій

У четверту річницю відходу у вічність моєї незабутньої дружини

МАРІЙКИ,

що сталося 25 листопада 1983 року, замість квітів на її могилу складаю на пресфонд М.У. \$25.00.

Вічна її пам'ять!

І. Передерій
чоловік

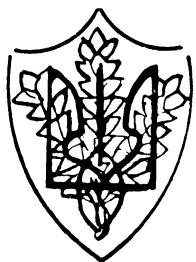
МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді
морально і матеріально.
ОДУМ потребує Вашої
помочі!

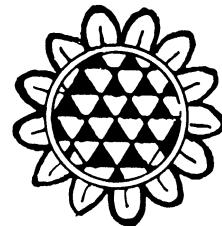
що ця студія виявляє, що в середньому, один із дев'ятьох молодих канадських підлітків у групі від семи до п'ятнадцяти років життя курить.

У Норвегії, одна дитина із шістьох у цій самій групі віку курить; в Еспанії одна із 14-х; в Австралії одна із дев'ятьох, а в Гонг Конгу одна із 100.

Сміт на підставі цих студій стверджує, найменш важливим фактором серед канадських підлітків-курців було оголошування. Він сказав, що із п'ятьох країн, які є включені в цю студію, то тільки в Еспанії і в Гонг Конгу, які мають найнижчий відсоток молодечих курців, продуцентам тютюну дозволено оголошувати курення на радіотелевізійних сітках.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

4 — 3 „ПОВІСТІ МИNUЛИХ ЛІТ“

Про перекладання книг

Любив Ярослав книги, читав, і вдень, і вночі. І зібрав скромисців багато, і перекладали вони з грецького на слав'янське письмо. Написали книги вони велику силу, ними повчаються віруючі люди і тішаться плодами глибокої мудрости. Начебто один хтось зорав землю, а другий посіяв, а інші жнуть, жнуть і споживають багату поживу, — так і тут: батько цього всього Володимир, він землю зорав і розрущив її, тобто просвітив християнством. А син же його Ярослав засіяв книжними словами, а ми тепер пожинаємо, приемлемо серцем книжну науку.

Велика-бо користь від навчання книжного. Книги — мов ріки, які наповнюють собою увесь світ; це джерело мудрості, в книгах — бездонна глибина; ми ними втішаємося в печалі, вони — узда для тіла й душі, в книгах — світло мудрості, а про мудрість сказано: люблячих мене — люблю, а хто дошукується мене — знайде благодать. І якщо старанно пошукати в книгах мудрості, то знайдеш велику втіху і користь для своєї душі. Бо той, хто часто читає книги, той веде бесіду з Богом і наймудрішими мужами.

Ярослав же, як ми вже сказали, любив книги, багато їх написав і поклав їх у церкві Святої Софії, яку сам збудував. Оздобив її золотом, сріблом і посудинами церковними, і возносять у ній вроочисті співи в призначену годину.

І в інших містах і селах він ставив церкви, призначаючи туди священиків і даючи їм від багатств своїх палату, наказуючи їм учити людей.

Сторінку Юн. ОДУМ-у
оформив Василь Корець

Н. МУДРИК

ОСІНЬ

Йшла межею тиха осінь
Край ріллі,
Срібні ниточки лишила
На стерні.

Прийшла осінь у садочок
Відпочить,
Стала яблучка на гілці
Рум'янить.

Прийшла осінь погуляти
В темний ліс,
Стало листя золотіти
У беріз.

Постелила іней осінь
На моріг,
Ой, упаде незабаром
Перший сніг.

У ВИРІЙ

Настають осінні дні
І летять в вирій птиці —
Найдуть літо в далині
На чужій-чужій земліці.
Найдуть сонце і квіти,
Чужина їм стане раєм —
Та затужать там таки
За далеким рідним краєм.

КАЛЕНДАР СЛОВ'ЯНСЬКИХ ИМЕН

Богодар — 9 листопада
Всеволод — 6 листопада
Горислав — 28 листопада
Людомир — 10 листопада
Святополк — 25 листопада

Купання в басейні під час 25-го виховно-відпочинкового табору Юного
ОДУМ-у. Оселя „Україна“, липень 1987 р.

Nіна ТУЗ

ЖУРАВЛІ

Бачиш мій синочку,
Осінь у саду,
З кучерявих вітів
Вітер листя здув.

Листя, як метелики,
В сонці мерехтять,
Золотим вибліскують
І летять, летять...

А у небі синьому
Журавлинний клин —
Може, з України
Надлітає він?

Може рідну хату
В рідному селі
Бачили недавно
Сизі журавлі?

Може, у останній,
Голубій журбі
Привітання з краю
Принесли тобі?

Журавлю рукою,
Сину, помахай,
Може, з ними разом
Вернеш в Рідний Край?

З кучерявих вітів
Вітер листя здув —
Бачиш, мій синочку
Осінь у саду ...

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

- 1.11.1861 Народилась письменниця Дніпрова Чайка
1.11.1918 Листопадовий Чин: Українські війська зайняли Львів
6.11.1912 Помер Микола Лисенко, великий український композитор
9.11.1794 Помер Григорій Сковорода, видатний український філософ і поет
9.11.1872 Народився письменник Богдан Лепкий
10.11.1838 Помер Іван Котляревський, батько новітньої української літератури
14.11.1918 У Києві засновано Всеукраїнську Академію Наук
16.11.1863 Народилась письменниця Ольга Кобилянська
18.11.1804 Засновано університет у Харкові
19.11.1698 Помер Гетьман Петро Дорошенко
21.11.1921 Більшовики розстріляли під Базаром на Волині 359 українських вояків

ОДУМІВЦІ!

Присылайте матеріали
про вашу діяльність!

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ!

Вш. Редакціє!

Вірш „Пальма“, Петра Косенка мені дуже сподобався. Хоч він був надрукований в „Молодій Україні“ за вересень 1983 року, себто чотири роки тому, я його читаю час від часу ще й тепер.

З пошаною,
Марія Тронь
Летбрідж, Альберта

Шановний пане Ліщина,

Цікавий журнал, корисний навіть для читачів моого віку (надіюся, що і інші читачі погодяться з моїм твердженням!), багатий матеріалом.

Не знаю, що саме найцікавіше в журналі, бо перечитую все, від обкладинки до обкладинки.

Бажаю всім трудівникам, а Вам особливо, добrego здоров'я і вічної молодості — коли б Вас не зустріла і завжди Ви той самий, молодий Леонід Ліщина.

Щастя Вам Боже!

Н. Кузьменко
Лондон Онт.
26 серпня 1987 р.

Високоповажаний пане Редакторе!

Бажаю Вам та всім співпрацівникам багато успіхів, доброго здоров'я та всього найкращого.

З глибокою пошаною,
Едуард Стадніченко
Любек, Зах. Німеччина

**Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
„МОЛОДА УКРАЇНА“**

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛЯХ АМ 1540
в Торонто
КОЖНОЇ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

Д-р А. ЛИСИЙ

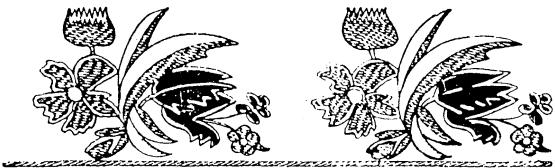
ЦІКАВА РОЗМОВА

Мій товариш оповідає, як під час недавньої поїздки до Канади він мав цікаву розмову з одним українським православним священиком. Розмова відбулася в приміщені, в якому було багато дітей, молоді різного віку. Було багато шуму, веселих, голосних розмов, галасливих викриків, і т.п. Десять також можна було чути бринькання інструментів та підспівування українських пісень. Говорити було тяжко, треба було напруживати слух і мій друг за пропонував отцеві відйти подалі, щоби можна було краще поговорити.

— „Знаєте що, відповів отець, мені приємно чути оці голоси, оцей шум молоді, оцей гамір, сміх, жарти. Приємно бачити оцю біганину, чути звуки музики, голос співу. В моїй парафії є українська школа. Деякі парафіяни нарікають на молодь, на учнів за те, що вони дуже голосні, крикливи, що вони бігають, псують підлоги і ще навіть там десь маленьку шкоду зроблять... Я їм відповідаю: щаслива та парафія, яка має молодь, має дітей, чи то в школі, чи то в молодечій організації. І я, як священик, є щасливим, що в моїй парафії діти можуть вчитися в школі, вивчати свою мову, вчитися співати, танцювати, грати на бандурах. Це є життя! Я бачу інші парафії і мене бере страх. Бо вони мертві, або помирають. Бо в них нема життя, бо в них нема молоді. Для неї або нема місця, або нема умов для розвитку. В таких парафіях рахують центи і долари, але не рахують молодь. Там, де нема молоді, там є застій, гробова тиша. Там нема життя, нема майбутності. Там панаходи стають центром парафіяльного буття. Тому я радію, коли чую оцей гамір оцей шум і молю Бога, щоби він завжди був частиною життя моєї парафії...“

Низький поклін цьому священику. Наші часи, більше як ніколи перед тим, є характерні швидким процесом зміни генерацій. Відходять ті, які будували, творили, вкладали свою частку в збереження української національної ідентичності в калейдоскопі американського суспільства. На їх місце приходять холодні скептики, реалісти, для яких відчуття національних коренів є невідоме, а часто і чуже. Словеса „Бо хто матір забуває, того Бог карає“ стають порожньою фразою для проголошення зі сцени малими дітьми при рідких оказіях. Чи не час схаменутися і відкрити двері наших парафій для молоді перед тим, як зникнуть ті, які думають, що варениками і базарами ми запевнимо майбутність наших громад?

(Інформатор ОДУМ-у Міннесоти)

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
«МОЛОДОЇ УКРАЇНИ»
ЖЕРТВУВАЛИ:**

Від Ювілейного
комітету 1000-ліття
хрещення України
переслав пан
Михайлівський,
Торонто, Онт

З літературного вечора
у другу річницю від дня
передчасної смерті поета
Василя Стуса, передав
Г. Романенко,
Торонто, Онт.

У пам'ять бл. п. Параксевії
Дрозд, зложили Ліда
і Михайло Лебединські
і діти, Віловдейл, Онт.

У 1-у річницю смерті бл. п.
Анни Баран, зложив на
нев'янучий вінок муж
Іван, Торонто, Онт.

Зложили приятелі під час
входин панства М. і Т.
Педенко, Лондон, Онт.

У першу річницю смерті
бл. п. І. Білоуса,
із зібруки на поминаль-
ному обіді 4 жовтня
87 р. переслав І.

Ноженко, Лондон, Онт.

На нев'янучий вінок
бл. п. Анатоля Шапки,
зложили Люба
і Олександер Харченко,
Торонто, Онт.

Г. Равриш, Торонто, Онт.
Валентина Курилів,

Вестон, Онт.

В. Глад, Англія

Г. Шевченко, Австралія

Галина Педенко,
Торн Гіл, Онт.

Н. Гончаренко,

Інгерсол, Онт.

В. Шийка

Клівленд, Ог., США

Р. Мачула,

Торонто, Онт.

З поминального обіду в 40-ий
день з дня упокоєння сл. п. Со-
фії Пишкало. Зібруку перевели
Раїса Ліщина і Віра Павлюк,
Торонто, Канада.

І. і О. Харченко

	Н. Вертелецька	5.00
	Г. і В. Шапка	10.00
	І. і С. Тищенко	10.00
	Д. і О. Пригорницькі	8.00
	Г. і С. Бабич	5.00
\$200.00	М. Артеменко	2.00
	В. і Д. Гордулян	10.00
	І. і Л. Юхименко	10.00
	О. Юхименко	4.00
	В. і В. Корженівські	10.00
	Тоня Бень	5.00
	Д. і Н. Гірченко	5.00
\$117.00	В. і А. Лобач	10.00
	В. і В. Павлюк	5.00
	М. Ходаченко	5.00
	П. і М. Чередник	20.00
\$100.00	К. і Б. Мусій	40.00
	Л. і Д. Бейзі	10.00
	О. і В. Денесюк	10.00
	Отець Б. Сенцьо	5.00
	І. Радкевич	234.00
	Разом	
\$50.00	КУТОЧОК ЗДОРОВ'Я	
\$50.00	Дм. Погідний	
	МОРКВА НА ДЕНЬ	
\$27.00		
\$25.00		
\$20.00		
\$20.00		
\$15.50		
\$10.00		
\$5.00		
\$5.00		
\$5.00		
\$5.00		
\$5.00		
\$20.00		
\$20.00		

Їзда на човні на 25-ому виховно-відпочинковому таборі
Юного ОДУМ-у. Оселя „Україна“, липень 1987 р.

падків, привело до уважних дослідів цієї речовини.

Витворений людським організмом холестероль є необхідним складником здорового метаболізму. Однаке його надмір через додаткову споживу багатьох на холестероль харчів (м'ясо, яйця, молочні продукти) спричиняються до відкладів на стінках кровоносних судин, звужень їх і замкнень з наслідками т. зв. „ударів“ серця й мозку.

У збірній назві холестеролю перевбуває потрійний його гатунок — „корисного“, „шкідливого“ й найновішого, майже чудодійного — „Омеги 3“, який значною дозою знаходиться у морській рибі та оливковій олії.

Досліди останнього періоду встановили важливість складника кальціюмпектату у „видворенні“ надмірів шкідливого холестеролю з організму людини. Речовина ця найбільше зосереджена в моркві, цибулі та капусті, одна морква на день в середньому обнижує рівень холестеролю (шкідливого) на 19-20%.

Нормальний рівень холестеролю в організмі людини не сміє перевиди 200 одиниць. Тому важливо, щоб під час лікарських оглядів та перевірок було включено рівень холестеролю в крові.

Надмірно високий рівень тепер можна обнизити лікарськими засобами, які, однаке, можуть мати негативні впливи на інші органи тіла. Найкращий і найбезпечніший спосіб — обережність у харчуванні, фізична активність та споживання згаданих продуктів городини.

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розрахуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками, і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West 406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 763-5575 Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді

SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якости опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.